

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 16C/74/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715201791
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr., Ing. Katarína Muráriková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2017:5715201791.8

Rozhodnutie

Okresný súd Martin sudkyňou JUDr. Ing. Katarínou Murárikovou, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ J. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Turčianska Š., 2/ D. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Turčianska Š., 3/ E. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XX/X, Q. Š., o zaplatenie 2.954,53 eur s príslušenstvom, taktó

rozhodol:

Súd žalobu zamieťa.

Žalovaným 1/, 2/ a 3/ súd náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 16.02.2015 domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by žalovaným 1/, 2/ a 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.954,53 eur s úrokom z omeškania v sume 140,63 eur a úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2.954,53 eur od 06.02.2013 do zaplatenia. Na odôvodnenie žaloby uviedol skutkové tvrdenia, podľa obsahu ktorých Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovaným 1/ a 2/ na základe zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 17.09.2004 peňažné prostriedky. Žalovaný 3/ prevzal na seba ručiteľský záväzok. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok, uzavretej dňa 13.12.2012 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom, bola pohľadávka voči žalovaným postúpená na žalobcu. Ku dňu postúpenia bola pohľadávka žalobcu vo výške 5.781,60 eur a pozostávala z istiny vo výške 4.821,12 eur, riadneho úroku 615,60 eur, úroku z omeškania 303,02 eur a ostatného príslušenstva 41,86 eur. Žalobca si v konaní uplatnil splátky splatné od 20.03.2011 do 20.09.2014 v počte 43 v celkovej výške 2.954,53 eur spolu s úrokom z omeškania. Neuplatnil si ostatné príslušenstvo v sume 41,86 eur ani úrok z omeškania v sume 303,02 eur. Splátky pôvodne splatné od 20.03.2013 do 20.09.2014 sa stali splatnými dňa 25.02.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaní odo dňa postúpenia pohľadávky ku dňu vyhotovenia žaloby neuhradili nič.

2. Žalobca svoju aktívnu legitimáciu v spore odvodzoval od riadnej a platnej zmluvy o postúpení pohľadávok. Zmluvu o úvere považoval prihladnuc na § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka za absolútny obchod, a preto právne vzťahy z nej sa podľa neho spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkového vzťahu.

3. Žalobca na preukázanie svojich skutkových tvrdení predložil zmluvu o splátkovom úvere č. 0351997420 zo dňa 17.09.2004, dohodu o ručení zo dňa 17.09.2004, zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012 spolu s prílohou č. 1 k tejto zmluve, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 18.12.2012, adresované žalovanej 1/, výzvu k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 06.02.2013, pokus o zmier zo dňa 27.01.2015, adresovaný žalovaným.

4. V podaní zo dňa 06.12.2016 žalobca oznámil súdu údaje týkajúce sa histórie splácania pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o splátkovom úvere.

5. Podaním doručeným súdu dňa 02.01.2017, pred otvorením prvého pojednávania, zbral žalobca žalobu voči žalovaným čiastočne späť, a to v časti o zaplatenie sumy 1.500 eur s príslušenstvom. V nadväznosti na tento dispozitívny úkon žalobcu súd uznesením č.k. 16C/74/2015-152 zo dňa 27.01.2017 konanie v časti, ktorej sa týkalo čiastočné späťvzatie žaloby, zastavil.

6. Vo veci sa konalo pojednávanie dňa 09.01.2017, ktoré sa konalo v neprítomnosti žalovaných 1/ a 2/. Na tomto pojednávaní predložil žalobca súdu výzvu na úhradu pohľadávky zo dňa 25.11.2008, adresovanú žalovanému 1/, ktorou bol žalovaný 1/ vyzvaný na úhradu pohľadávky vzniknutej zo zmluvy o splátkovom úvere, ktorá ku dňu 31.10.2008 predstavovala 226,27 eur s príslušenstvom. Žalobca na tomto pojednávaní zotrval na žalobe, s prihliadnutím na čiastočné späťvzatie žaloby, pričom zotrval na právnej argumentácii, že záväzkový vzťah medzi stranami je potrebné posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Pokiaľ by súd tento vzťah posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, uviedol, že v takomto prípade by žalobný nárok pozostával z 32 nepremičaných splátok po 68,71 eur, t.j. predstavoval by dlžnú sumu 2.198,72 eur, čo by s prihliadnutím na čiastočnú úhradu dlhu v rozsahu 1.500 eur predstavovalo 678,72 eur.

7. V podaní zo dňa 13.01.2017 žalobca uviedol, že v konaní boli predložené relevantné oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky spolu s podacími hárkami, preukazujúcimi odoslanie týchto písomností žalovaným, čo bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Podľa jeho názoru ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Podľa žalobcu účelom tohto ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o platnosti postúpenia pohľadávok. Ďalej žalobca poukázal na názor publikovaný v časopise Súkromné právo č. 1/2015, podľa ktorého doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 98 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Okrem uvedeného, žalovaní boli ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1178 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok, a preto žalobca zastáva názor, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách aj ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal. Záverom poukázal žalobca na výzvu zo dňa 25.11.2008, ktorou preukázal, že právny predchodca splnil všetky povinnosti, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. Spolu s týmto podaním žalobca predložil poslednú výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 19.10.2005, adresovanú žalovanému 1/ a 3/, výzvu k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 06.02.2013, adresovanú žalovanému 1/, 2/ a 3/, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 18.12.2012, adresovanú žalovanému 1/, 2/ a 3/, spolu s podacím hárkom č. EPH000257794.

8. Súd rozhodol vo veci samej na pojednávaní dňa 27.01.2017, ktoré sa konalo v neprítomnosti žalovaného 1/ a 2/, ktorí boli o termíne pojednávania upovedomení prostredníctvom žalovaného 3/. Svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnili e-mailom dňa 24.01.2017, s poukazom na to, že žijú v zahraničí. V tomto podaní zároveň uviedli, že v decembri 2016 zaslali žalobcovi sumu 1.500 eur a dňa 22.01.2017 sumu 180 eur.

9. Súd zo skutkových tvrdení a listinných dôkazov zistil, že žalovaní 1/ a 2/ ako dlžníci uzavreli dňa 17.09.2004 s obchodnou spoločnosťou Slovenská sporiteľňa a.s. ako veriteľom zmluvu o splátkovom úvere č. 0351997420, na základe ktorej Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovaným 1/ a 2/ úver vo výške 4.979,09 eur (150.000 Sk) s úrokovou sadzbou 10,30 % ročne, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 2 % z výšky úveru, splatným v deň podpisu zmluvy, s poplatkom za správu úveru vo výške 1,33 eur (40 Sk) mesačne, so splátkami úveru 68,71 eur (2.070 Sk), splatných k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 20.10.2004 a poslednej splátky dňa 20.09.2014. Žalovaný 3/ uzavrel ako ručiteľ dňa 17.09.2004 so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom dohodu o ručení. Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupca a žalobca ako postupník uzavreli dňa 13.12.2012 zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE, ktorej predmetom bolo aj postúpenie pohľadávky subjektu Slovenská sporiteľňa, a.s. proti žalovaným 1/ a 2/ zo zmluvy o úvere, ktorú skutočnosť oznámil postupca žalovaným podaním zo dňa 18.12.2012. Z prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že pohľadávka,

ktorá bola postúpená na postupníka, bola ku dňu postúpenia v sume 5.781,60 eur, počet dní omeškania so splácaním bol 1178, úroková sadzba 11,35 %, mesačná splátka 80,81 eur a posledná úhrada bola realizovaná dňa 13.05.2011 v sume 130 eur.

10. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

11. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka, záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

12. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

13. Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere (ďalej ako „Obchodný zákonník“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

14. Podľa § 502 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia.

15. Podľa § 503 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

16. Podľa § 504 Obchodného zákonníka, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

17. Podľa § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom od 1.4.2015, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

18. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení platnom a účinnom v čase podpísania zmluvy o splátkovom úvere (ďalej ako „zákon č. 258/2001 Z.z.“), tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

19. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

20. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

21. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

22. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

23. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

25. Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

26. Súd dospel k záveru, že medzi bankou Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovanými 1/ a 2/ bola uzatvorená zmluva o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Na jednej strane vystupovali fyzické osoby - spotrebiteľia, ktoré pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonali v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania (žalovaní 1/ a 2/). Na strane druhej bola právnická osoba - dodávateľ, banka, ktorá pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Záväzkový vzťah, ktorý vznikol na základe tejto zmluvy, vyhodnotil súd ako vzťah občianskoprávny, založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá sa spravuje príslušnými ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z.z. Aj keď predmetná zmluva je zmluvou, ktorá sa radí medzi absolútne obchody a posudzuje sa podľa Obchodného zákonníka, je zároveň zmluvou spotrebiteľskou. Normy obchodného práva sú preto použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave spotrebiteľských vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a vykonávacích predpisov, ktoré ustanovenia majú prednosť pred aplikáciou Obchodného zákonníka, príp. keď sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, a to napriek tomu, že sa jedná o zmluvu, ktorá bola podpísaná ešte pred účinnosťou novely Občianskeho zákonníka, vykonanú zákonom č. 102/2014 Z. z., ktorá definitívne expressis verbis vyriešila výkladové rozdiely (doplnením ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Cieľom prijatia uvedenej právnej normy bolo odstránenie výkladových problémov v

otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy a vzťahy s nimi súvisiace.

27. Po posúdení hlavného záväzkového vzťahu založeného zmluvou o splátkovom úvere sa súd primárne zaoberal aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu, ktorou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009), a to aj po zmene procesných predpisov po 01.07.2016.

28. Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu, cedenta) vstúpi nový veriteľ (postupník, cesionár) na základe zmluvy uzavretej medzi nimi. Postúpením pohľadávky teda dochádza k zmene v osobe veriteľa tak, že novým veriteľom sa stane postupník, ktorý nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Pri postúpení pohľadávky nie je účelom zmena obsahu postúpenej pohľadávky, ale zmena v osobe veriteľa. Postúpením pohľadávky sa dlžníkovo postavenie nemení, najmä sa nemôže zhoršiť jeho právne postavenie.

29. Žalobca - nebankový subjekt uzavrel dňa 13.12.2012 Zmluvu o postúpení pohľadávok s bankou. V zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách môže byť banková pohľadávka (alebo jej časť) postúpená, ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve, ak je dlžník v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením postupovanej pohľadávky. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie bankovej pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Toto ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

30. V konaní bolo preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovaným, že došlo k postúpeniu pohľadávok, ktoré mala voči nim, nebolo však hodnoverne preukázané, že pred postúpením týchto pohľadávok boli žalovaní vyzvaní na úhradu pohľadávok. Postupované pohľadávky neboli v čase podpísania zmluvy o postúpení pohľadávok v celom rozsahu splatné, nakoľko neuplynul deň konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného vyplýva, že úver nebol v čase postúpenia v celom rozsahu splatný, splatnými boli len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých boli žalovaní v omeškaní. V konaní nebolo preukázané, že by Slovenská sporiteľňa, a.s. úver jednorazovo zosplatnila, príp. že by využila iné právo pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zo strany dlžníka (napr. odstúpenie od zmluvy, výpoveď), v dôsledku čoho by došlo k splatnosti celého záväzku. Mimoriadnu splatnosť úveru vyhlásil až žalobca po tom, čo predmetnú pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávok nadobudol, a to listom zo dňa 06.02.2013. Preto Slovenská sporiteľňa, a.s. mohla inému subjektu postúpiť iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedala nesplácanému dlhu. Skutočnosť, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splácaním dlhu dlhšie ako rok, nezbavila banku povinnosti pred postúpením pohľadávky doručiť priamym dlžníkom, ktorí majú v spore postavenie žalovaných 1/ a 2/, výzvu na plnenie pohľadávky, ktorú mala banka v úmysle postúpiť a následne preveriť skutočnosť, či sú dlžníci so splácaním svojho splatného dlhu v omeškaní dlhšie ako 90 dní odo dňa, odkedy im bola predmetná výzva na úhradu dlhu v nej uvedeného doručená. V tomto konaní bola síce existencia písomnej výzvy predpokladanej ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách tvrdená, bola však predložená len výzva zo dňa 19.10.2005, podľa obsahu ktorej ku dňu 19.10.2005 bol dlh žalovaných 6.500 eur (príp. 7.500 eur, uvedené nie je zrejmé, nakoľko žalovanému 1/ bola oznámená iná suma omeškanej čiastky ako žalovanému 3/), ktorá však bola vzhľadom na časové súvislosti neaktuálna, keďže od tohto dňa boli zo strany žalovaných realizované platby v prospech postupcu presahujúce túto dlžnú sumu, tak, ako vyplýva z histórie splácania úveru (dňa 23.11.2005 bola uhradená suma 2.059 Sk, dňa 28.11.2005 suma 6.189,40 Sk, atď.). Rovnako tak súd vyhodnotil ako neaktuálnu aj výzvu zo dňa 25.11.2008, podľa obsahu ktorej ku dňu 31.10.2008 bolo splácanie pohľadávky v omeškaní vo výške 6.816,60 Sk s príslušenstvom, pričom aj po realizácii tejto výzvy bola prevažná časť tejto pohľadávky uhradená. Preto postúpiť bolo možné len jej neuhradenú časť (vykonaním prepočtu súd zistil, že do dňa 19.06.2009 uhradili žalovaní celkovo 770,52 eur, pričom ku dňu 31.10.2008 bol dlh 226,27 eur a do dňa 19.06.2009 boli povinní uhradiť celkom 707,24 eur). Okrem uvedeného, súd konštatuje, že výzva na úhradu pohľadávky, adresovaná žalovanému 2/, predložená nebola a zároveň nebolo preukázané, že výzva adresovaná žalovanému 1/ bola žalovanému 1/ skutočne aj zasielaná. Súd tak dospel k záveru, že

žalobca nepreukázal v konaní doručenie výzvy na zaplatenie žalovanej pohľadávky žalovanému 1/ a 2/ v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Na základe uvedeného súd konštatuje, že vzhľadom na to, že ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný celý úver, pričom v konaní nebolo preukázané splnenie podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky, podľa názoru súdu postúpenie pohľadávky na žalobcu bolo v rozpore so zákonom o bankách, a preto je tento právny úkon v zmysle § 39 OZ absolútne neplatný. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky. S poukazom na tento záver súdu nebolo možné považovať žalobcu za osobu aktívne vecne legitimovanú. Vecná legitimácia predstavuje hmotnoprávny vzťah strany sporu k prejednávanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Strana sporu, ktorá je nositeľom subjektívneho práva z hmotnoprávneho vzťahu, má aktívnu legitimáciu. Vecná legitimácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od žalovanej strany, uplatnené v konaní. Inak súd žalobu zamietne bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom aktívnej vecnej legitimácie je iný subjekt, ktorý v konaní nevystupuje ako žalobca.

31. Vzhľadom na vedené súd žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu zamietol v celom rozsahu, a to aj prihliadnuc na rozhodovaciu prax súdov vyššieho stupňa, poukazujúc na nasledovné rozhodnutia:

- na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/203/2015 zo dňa 19.05.2015, v ktorom bol vyslovený právny názor, že z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu,
- na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/460/2015 zo dňa 13.01.2016, z ktorého vyplýva, že pokiaľ žalobca nedoložil doklad preukazujúci skutočnosť, že výzva učená v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách bola dlžníkovi aj skutočne zaslaná, pričom zákon o bankách predpokladá, aby výzva bola písomná a aby sa banka aspoň pokúsila o jej zaslanie adresátovi, žalobca nepreukázal, že boli splnené podmienky platného postúpenia,
- na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/147/2016 zo dňa 21.04.2016, v ktorom súd druhej inštancie v obdobnej veci skonštatoval, že „banka musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní klient neuhradí peňažný záväzok, môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. ... V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by takáto výzva bola zo strany právneho predchodcu navrhovateľa Slovenskej sporiteľne, a.s. riadne odporcovi doručená. Prvostupňový súd teda dospel k správne mu záveru, že pre nenaplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 citovaného zákona o bankách nebolo možné platne postúpiť predmetnú pohľadávku na navrhovateľa.“
- na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/716/2015 zo dňa 08.06.2016, ktorý v odôvodnení uviedol, že „ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitimácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitimácie postupníka.“

32. Nad rámec uvedeného súd uvádza, že žalobe nebolo možné vyhovieť ani z dôvodu rozporu skutkových tvrdení s obsahom predložených listín, keď súd zistil, že žalobca si uplatnil v konaní mesačné splátky v sume 68,71 eur, vyplývajúce z predloženej zmluvy o splátkovom úvere, avšak z predloženej prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok vyplývalo, že splátky boli v sume 80,81 eur. Rozpor bol aj v časti týkajúcej sa úrokov z úveru, keď zo zmluvy o splátkovom úvere vyplýval úrok v sadzbe 10,30 % ročne a z prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok v sadzbe 11,35 % ročne. Preto nárok žalobcu bol nepreskúmateľný, pričom je povinnosťou žalobcu jednoznačne definovať predmet konania a zrozumiteľne a určito vymedziť, čoho konkrétne sa domáha. V tejto súvislosti súd podporne poukazuje aj na to, že podľa názoru súdu všetky splátky splatné do 20.01.2012, vrátane úrokov z omeškania k nim prislúchajúcim, boli ku dňu podania žaloby na súde premlčané, pričom na premlčanie prihliada súd postupom podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa ex off. Na otázku premlčania pritom súd aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, a teda mal za to, že premlčacia doba je

trojročná (obdobne rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/130/2011 zo dňa 06.03.2012). Vo vzťahu k právnej argumentácii žalobcu, podloženou publikovaným názorom v časopise Súkromné právo č. 1/2015 a k názoru, že z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách možno vyvodit' sankcie len v dôsledku porušenia bankového tajomstva, súd uvádza, že s týmito tvrdeniami sa nestotožnil. Rovnako tak sa súd nestotožnil ani s právnym argumentom, v zmysle ktorého nie je súd v konaní oprávnený posudzovať existenciu a platnosť zmluvy o postúpení, nakoľko postúpenie oznámil žalovaným postupca, s poukazom na to, že rozhodnutiami, na ktoré žalobca poukázal, súd nie je v tejto veci viazaný. Podľa názoru súdu postupca, ktorý v súdnom konaní uplatňuje postúpenú pohľadávku, je povinný tvrdiť a preukázať podmienky svojej aktívnej legitímácie, a teda aj podmienky platného postúpenia pohľadávok.

33. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

34. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

35. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa zásady úspechu v konaní. Súd žalobcu zamietol, preto nárok na náhradu trov konania svedčil žalovaným. Nakoľko však žalovaným v súvislosti s týmto konaním trovy konania, ktorých náhradu by im súd mohol priznať, nevznikli, súd rozhodol tak, že im náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, prostredníctvom Okresného súdu Martin ku Krajskému súdu v Žiline (§ 357 písm. d/ CSP).

Odvolanie možno podať písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov)